

Mina Issand, sinu Jumal, olen üks
wäaga wihane Jumal, kes wanemate
patud nuhtleb laste kätte kolmandamast
ja neljandamast põlwest saadik.

Tugemised:

Salendritegija nõu on tänawu oma wa-
deritele üht lugu kõneleda, mis kül meie
maal ega meie ajal ei ole sündinud, waid
paari saa aasta eest Saksamaal, aga sest pole
wiga midagi. Asi, kellest meie just oleme
juttu alustamas, ei ole meiegi maal ega
meiegi ajal üsna tundmata ehk wööras.
Kes tähelepanija inimene on ja sugu õppind
Jumala teed ja inimese patuhäda järelear-
wata, kes pealegi oma fatekismuse õpetust
ei ole aina pähä waid ka südamesse tallele
pannud, tagawaraks elutee peale, külap nii-
sugune inimene mõistab ja tunneb, et alles
tänapä iga patutegija kohta käib Jumala
sõna, mis tema wanal ajal Sinai mäest on
kuulutanud ja kindlaks teinud:

Ühel jõulukuu öhtul, 1699 aastal, istusid
E..... külas ühe jõuka puusepa suures toas
kõik pererahwas koos peeru walgel, igalühel
töö näppude wahel ja jut ehk naer suu peal.

„Kas Märt juba kodu?“ küsis peremees,
„pime ööaeg on ju käes, möldri juures wiina
puudu wist ei ole, ja mina ei salli seda mite,
et minu perest keegi liigjoomisega oma meelt
ja mõistust ärasegab.“

„Süa hunti nimepidi, kül ta tuleb karwu-
pidi“, ütles wanem tütar naerdes; üks läks
lahti, Märt astus tupa, pühapääwa riided
seljas, uhke kübar peas.

Sai Märt teretanud ja kübara warna
otsa pannud, küsis ema: „Noh, räägi
Märt, kas kõik on ilusaste korda läind?“

„Jah“, wastas poeg, „kõik!“ „Prantsu
weskil on nüüd walmis, puusepa töö on
tehtud, waew nähtud, Prants pani juba